

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyní Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **GRASO a. s.**, se sídlem Šantova 656/6, Olomouc, zast. JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou, se sídlem Tovačovského 2784/24, Kroměříž, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j. PPR-31594-21/PŘ-2023-990450, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 19. 8. 2025, č. j. 65 A 88/2024-105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně je držitelkou zbrojní licence. Dne 1. 3. 2020 se stala členkou představenstva žalobkyně Mgr. Stanislava Zonová. Žalobkyně nesplnila povinnost oznámit příslušnému útvaru Policie České republiky změnu člena svého statutárního orgánu ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne této změny, jak požaduje § 39 odst. 1 písm. o) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“). Z důvodu porušení této povinnosti shledalo Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „krajské ředitelství“) rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024 žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 76d odst. 1 písm. o) zákona o zbraních. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta

ve výši 10 000 Kč. Jednalo se o v pořadí třetí rozhodnutí, které v této věci krajské ředitelství vydalo. Předchozí dvě rozhodnutí byla k odvolání žalobkyně zrušena žalovaným.

[2] Taktéž proti v pořadí třetímu rozhodnutí krajského ředitelství podala žalobkyně odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že přesunul krajským ředitelstvím zavedenou zkratku (*dále jen „obviněný“*) mezi identifikační údaje žalobkyně a identifikační údaje předsedy jejího představenstva (Jana Mazuráka), který ji zastupoval. V rozhodnutí krajského ředitelství byla tato slova uvedena až za identifikačními údaji předsedy představenstva. Ve zbylé části žalovaný rozhodnutí krajského ředitelství potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.

[3] Pro větší názornost lze uvést přesné znění relevantní části výroku rozhodnutí krajského ředitelství: *„Obviněná GRASO a.s., IČO 25883127, se sídlem Šantova 656/6, 779 00 Olomouc, zastoupená jediným akcionářem předsedou představenstva Janem Mazurákem, nar. 02. 10. 1978, trv. bytem Přáslavice 87, 783 54 Přáslavice (dále jen „obviněný“) se uznává vinným...“*

[4] Žalovaný tuto část výroku změnil takto: *„Společnost GRASO a.s., IČO 25883127, se sídlem Šantova 656/6, 779 00 Olomouc (dále jen „obviněný“), zastoupený jediným akcionářem předsedou představenstva Janem Mazurákem, nar. 02. 10. 1978, trv. bytem Přáslavice 87, 783 54 Přáslavice se uznává vinným....“*

[5] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočce v Olomouci (*dále jen „krajský soud“*). Krajský soud žalobu zamítl.

[6] Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že vytvoření zkratky za osobními údaji předsedy představenstva působí nevhodně. Zvláště ve spojitosti s tím, že skutková věta je psána částečně v ženském a částečně v mužském rodě. Přesto je však z rozhodnutí krajského ředitelství zjevné, že vinnou ze spáchání přestupku byla shledána pouze žalobkyně, která byla také označena jako obviněná. Naproti tomu Jan Mazurák byl označen pouze jako její zástupce. Fyzická osoba se ostatně daného přestupku dopustit ani nemůže. Žalovanému tak nic nebránilo, aby tento formální nedostatek napravil změnou výroku.

[7] Krajský soud dále dospěl k závěru, že krajské ředitelství se dostatečně zabývalo společenskou škodlivostí jednání žalobkyně (tedy naplněním materiální stránky přestupku). Krajské ředitelství uvedlo, že splnění oznamovací povinnosti má význam ve vztahu k prověřování, zda členové představenstva splňují podmínku bezúhonnosti a spolehlivosti dle § 22 a § 23 zákona o zbraních. Žalobkyně změnu ohlásila až po zahájení kontroly a téměř rok po uplynutí zákonné lhůty. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že se krajské ředitelství ke společenské škodlivosti vyjádřilo, čímž odstranilo nedostatek, který mu vytýkal v dřívějších zrušujících rozhodnutích. S posouzením krajského ředitelství se žalovaný ztotožnil.

[8] Krajský soud se nezabýval námitkami, že jednání žalobkyně postrádalo společenskou škodlivost, nebyly vypořádány jí předložené důkazy a nebyla naplněna skutková podstata přestupku, neboť statutárním orgánem je jen předseda představenstva, nikoliv

pokračování

představenstvo jako celek. Tyto námitky totiž žalobkyně uplatnila po lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 3. 12. 2024. Replika, v níž žalobkyně tyto námitky vznesla, byla podána až dne 30. 12. 2024.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka namítla, že krajský soud rezignoval na přezkum správního rozhodnutí v rozsahu, v němž se měly správní orgány zabývat společenskou škodlivostí přestupku, a to navíc v situaci, kdy funkci statutárního orgánu plní výlučně předseda představenstva. Tyto námitky směřovaly proti všem rozhodnutím krajského ředitelství v této věci, což mělo být krajskému soudu známo z bodu II. žaloby. Krajský soud se však tvrzeními v této části žaloby dostatečně nezabýval, jeho odůvodnění neobsahuje vlastní úvahy a pouze odkazuje na vyjádření žalovaného.

[11] Krajský soud výkladem v bodě 13 napadeného rozsudku nahrazuje činnost žalovaného, čímž překročil svoji pravomoc. Krajský soud se totiž snažil odstranit vadu zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti tím, že provedl výklad rozhodnutí žalovaného.

[12] Krajský soud měl přihlédnout k tvrzením a námitkám, které stěžovatelka uplatnila v replice, neboť byly učiněny v mezích podané žaloby, a proto se nejednalo o změnu ani rozšíření námitek. Stěžovatelka v replice neuvedla žádné nové skutečnosti.

[13] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že své rozhodnutí řádně odůvodnil. Neshledal, že by formulace výroku rozhodnutí krajského ředitelství mohla vyvolat zaměnitelnost subjektu stíhaného pro přestupek. Ve snaze zamezit všem pochybnostem však přesto výrok změnil. Změna výroku nijak nezasáhla do práv stěžovatelky, nejde o skutečnost, která by byla v její neprospěch. Žalovaný se vypořádal i s námitkou absence společenské škodlivosti stěžovatelčina jednání.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelka má pravdu, že povinností správního soudu je přezkoumat napadené rozhodnutí. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je však přísně ovládáno dispoziční zásadou (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40, č. 2/2004 Sb. NSS). To se projevuje mimo jiné tím, že soud je povinen (a současně oprávněn) přezkoumat napadené rozhodnutí zásadně jen v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů, jimiž žalobce vymezuje „program“ projednání věci soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, a ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS).

[17] V této věci je tedy stěžejní otázkou vymezení žalobního bodu. K požadavkům na formulaci žalobního bodu se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 488/2005 Sb. NSS. Z žalobního bodu musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Toto ustanovení žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Rozšířený senát konkrétně uvedl, že *„líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. (...) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*

[18] Krajský soud se nezabýval společenskou škodlivostí stěžovatelčina jednání, neboť stěžovatelka takový žalobní bod v žalobě neuplatnila. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na část II. své žaloby. Je třeba upozornit, že stěžovatelka neodkázala na konkrétní pasáže, a to navzdory skutečnosti, že se krajský soud v bodě 10 napadeného rozsudku konkrétními pasážemi této části žaloby výslovně zabýval. Nejvyšší správní soud, podobně jako krajský soud, v této části žaloby (ani v žádné další) taktéž daný žalobní bod nenalezl. V části II. žaloby stěžovatelka pouze sáhodlouze popisuje průběh řízení od prvního rozhodnutí krajského ředitelství v této věci až po jí podané odvolání proti třetímu rozhodnutí krajského ředitelství (nešlo tedy ani o rekapitulaci závěrů rozhodnutí žalovaného, proti němuž právě žaloba směřuje). V rámci této části připomíná stěžovatelka i argumenty, které uplatnila v jednotlivých odvoláních (včetně třístránkové citace svého odvolání proti druhému rozhodnutí krajského ředitelství následované dvoustránkovou citací odvolání proti třetímu rozhodnutí krajského ředitelství). Pouhou rekapitulaci argumentů,

pokračování

které stěžovatelka uplatňovala v řízení o přestupku, však nelze považovat za žalobní bod, jak jej Nejvyšší správní soud vymezil výše.

[19] Je třeba také zdůraznit, že uplatnění námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou společenské škodlivosti, nemá za následek, že by měl krajský soud automaticky přezkoumat konkrétní věcné důvody, na jejichž základě správní orgány dospěly k závěru, že jednání stěžovatelky bylo společensky škodlivé. Jde o dvě odlišné námitky (přezkoumatelnost správního rozhodnutí ve vztahu k posouzení určité otázky není to stejné jako zákonnost tohoto posouzení). Krajský soud by se sice musel zabývat přezkoumatelností rozhodnutí (resp. konkrétních úvah správních orgánů), pokud by stěžovatelka argumentovala, že její jednání nebylo společensky škodlivé. Jde však pouze o důsledek toho, že by mu případná nepřezkoumatelnost v této části bránila přezkoumat rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Opačně však tento vztah neplatí. Případná nesprávnost úvah správních orgánů (způsobující nezákonnost rozhodnutí) tak nebránila krajskému soudu, aby posoudil, zda jde o úvahy přezkoumatelné. Rozšířený senát NSS ve zmíněném usnesení č. j. 10 As 156/2018-110 potvrdil, že otázkou, zda byla naplněna materiální stránka přestupku, se může soud zabývat pouze k řádně a včas uplatněnému žalobnímu bodu, nikoliv *ex officio*. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že v tomto ohledu (slovy stěžovatelky) rezignoval na svoji přezkumnou pravomoc.

[20] Upozorňuje-li tedy stěžovatelka na to, že krajský soud neučinil vlastní úvahy, je třeba zdůraznit, že krajský soud pouze v reakci na námitku nepřezkoumatelnosti poukázal na konkrétní pasáže, v nichž se správní orgány dané problematice věnovaly, a popsal úvahy, jakými se řídily. Neprovedl tedy přezkum konkrétních závěrů správních orgánů, neboť stěžovatelka takovou námitku v žalobě neuplatnila, jak je uvedeno v bodě [18] tohoto rozsudku. Je třeba poznamenat, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatnila námitku, již by rozporovala jasně vyjádřený závěr krajského soudu, že správní rozhodnutí jsou přezkoumatelná.

[21] Dále má stěžovatelka za to, že se měl krajský soud zabývat argumenty, které uplatnila v replice. Konkrétně jde o námitku absence společenské škodlivosti stěžovatelčina jednání, námitku, že se správní orgány nevypořádaly s předloženými listinami, a námitku, že nedošlo ke změně statutárního orgánu, neboť tím je pouze předseda představenstva. Nicméně Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že se jedná o samostatné žalobní body ve smyslu výše uvedené judikatury, jež byly uplatněny po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a proto je správně považoval za opožděné a věcně se jimi nezabýval (§ 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). To, že stěžovatelčina argumentace vznesená v replice vychází ze skutečností, které shrnula v žalobě, či že v žalobě uvedla, že tyto argumenty uplatnila v jakémkoliv ze svých odvolání, není relevantní. Žalobní bod, jak jej Nejvyšší správní soud vymezil výše, není pouhým popisem skutečností, které nastaly. Současně je třeba dodat, že žalobní body uplatněné až v replice nepoukazují na takové vady řízení před správními orgány, k nimž by musel krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti, neboť by mu bránily v přezkumu rozhodnutí žalovaného v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů (ty krajský soud vyjmenoval v bodě 11 svého rozsudku; viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84).

[22] V této souvislosti je třeba ještě poukázat na to, že stěžovatelka v žalobě zmínila, že se žalovaný nezabýval naplněním znaků skutkové podstaty přestupku. K tomuto obecnému konstatování se krajský soud nevyjádřil. Patrně měl za to, že se nejednalo o žalobní bod, s čímž Nejvyšší správní soud souhlasí. Otázka naplnění skutkové podstaty přestupku je značně široká. Pod znaky skutkové podstaty totiž spadá otázka subjektu, subjektivní stránky, objektu a objektivní stránky. Stěžovatelčina obecná zmínka v žalobě, pod kterou by bylo možné podřadit velké množství zcela rozličných konkrétních námitek, je tedy pouhou *typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností*, kterou nelze za žalobní bod považovat (viz bod [17] tohoto rozsudku a např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Afs 330/2016-36). To, že v replice stěžovatelka již konkrétněji uvedla, že se žalovaný řádně nezabýval tím, že ve skutečnosti nedošlo ke změně statutárního orgánu, a proto nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, tedy nelze považovat za konkretizaci žalobního bodu uvedeného v žalobě, ale za uplatnění zcela samostatného žalobního bodu, které však bylo opožděné.

[23] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky, že krajský soud v bodě 13 napadeného rozsudku nahrazoval činnost správních orgánů. Nejvyšší správní soud nevidí nic nezákonného na tom, že krajský soud interpretoval výrok rozhodnutí krajského ředitelství. Jednalo se o logickou reakci na stěžovatelčinu námitku, že změna výroku provedená žalovaným nemohla zhojit vadu rozhodnutí krajského ředitelství, kterou spatřovala v tom, že z jeho výroku nebylo zřejmé, kdo byl shledán vinným ze spáchání přestupku. Bez interpretace výroku rozhodnutí krajského ředitelství by krajský soud nemohl zjistit, zda je zřejmé, kdo byl shledán vinným, a tudíž ani řádně vypořádat stěžovatelčin žalobní bod. K tomu je třeba poznamenat, že stěžovatelka argumentaci krajského soudu v bodě 13 napadeného rozsudku věcně nerozporuje. Jinými slovy, v kasační stížnosti se již nesnaží prosadit svůj názor vyjádřený v žalobě, že změna výroku provedená žalovaným nemohla zhojit zmatečnost rozhodnutí krajského ředitelství.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že celou část I. kasační stížnosti nepovažuje za kasační námitku, neboť spočívá toliko v opisu částí II. a III. žaloby, v nichž je rekapitulováno, co v jednotlivých rozhodnutích uvedli krajské ředitelství a žalovaný a co v jednotlivých odvoláních namítla stěžovatelka. V části II. kasační stížnosti pak stěžovatelka pouze shrnula závěry krajského soudu. Kasační námitky, jimiž se Nejvyšší správní soud výše zabýval, tak jsou obsaženy až v části III. kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu